

mladih dni nas je predramil nov prizor, na katerega nas je pa opozoril naš drugi vodnik, naš — nos. Pripeljali smo se v ozračje težkega, neznosnega vzduha. Ko se oziramo, odkod ta „vonjava“, zapazimo na njivi, nekoliko od ceste, dva stegnjena osla, ki sta se parila na vročem solncu.

Jutrovec namreč poginolih živali ne zakopuje, kot je navada pri nas, temveč jih vrže kar na ulico ali poleg ceste, kjer se mrhovina pari in razkaja, dokler je ne izvoha pasja drhal in je ne obere do belih kosti. Tudi od teh dveh oslov nismo opazili drugo jutro, ko smo se vračali iz Betlehema, drugega kot okostje.

Na višini med Betlehemom in Jeruzalemom stoji katoliška naprava, bolnišnica usmiljenih bratov „Tantur“, ki je pod varstvom avstrijskega cesarja. Njen predstojnik je zdaj naš kočevski rojak P. Ansgar Hönigmann, ki nas je prijazno pogostil, in ki nam ni prav nič zameril, da smo v družbi slovenskega rojaka P. Vilibalda Belca zapeli pri tem kratkem oddihu nekaj domoljubnih slovenskih pesmi.

Kakor je bilo prijetno v družbi prijaznih in postrežljivih usmiljenih bratov, vendar nam ni bilo tu obstanka. Vleklo nas je dalje na cilj naše poti: v Betlehem.

Na cvetno nedeljo.

Slika iz minulih praznikov.

Mogočno so zvonili zvonovi, veličastno je donela njih vznesena pesem v jutranjem vzduhu. Tako trepetajoče se je zibala čez mestne hiše in priplavala je tudi na zelene njive in trate, tja na kmetiške hišice zunaj mesta in jih poljubljala, kakor poljublja mati svoje otroke...

Vse je vstajalo z radostnimi lici, z veselimi srci, novo življenje se je vzbujalo v teh kmetiških hišicah zunaj mesta.

„Treba se bo polagoma pripraviti. No, kdo bo torej nesel blagosloviti?“ je vprašala Resnikova mati, stopivši v izbo. Vprašajoče je pogledala na deda in na otroka, ki sta sedela ob njem.

„Jaz!“ je odgovoril ded in tista tiha zadovoljnost, ki mu je sijala iz oči, ki je ležala v vseh potezah na njegovem zgubanem licu, se mu je izlila v lahen, vesel smehljaj. Jaz bom nesel, kakor sem rekel včeraj.“

„Mama, jaz bom pa tudi nesel svojo butarico!“ se je oglasil starejši Jožek.

„Ej, in jaz moram tudi. Kaj ne, dedek, da me boste vzeli s seboj?“ je hitel Stanko in se prijel za dedovo roko.

„No, no, otroka, mirna bodita!“ je mirila mati. „Oba že ne bosta nesla; Jožek, ti boš, ki si večji, Stanko bo šel pa poleg. A glejta da bosta pridna! Sicer pa prosita deda. — Ali ju boste vzeli?“

„I seveda, seveda...“ se je smehljajal dedek. „Stanko, boš videl, kako bo lepo! Jožek, ti butarico, jaz pa oljko... He, he, lepo bo danes, bosta

videla, da bo res! — Ej malo, tako malo sem že upal, da bom še kdaj videl cvetno nedeljo. In vendar..., hvala Bogu, hvala mu stotera! Star sem že, truden, onemogel. In nedavno sem mislil: Sneg bo začel kopneti, takrat boš ti izhiral in šel boš počivat v hladni grob. Pomlad bo vstajala, novo, mlado življenje se bo budilo vsepovsodi, ti boš pa ležal v tihem grobu, tebe ne bo več na svetu; nekje drugje boš, kjer je pomlad večna, kjer je življenje večno... Rad, rad, bi že umrl, a vendar z veseljem gledam v božji svet, kadar vse nanovo oživi, vse raja in se veseli. — Ah, in ti sam si vedel za moje skrivne želje in ti si jih tudi uslišal...“

Dedek je obmolnil. A utihnile so samo ustne, srce je pa govorilo še bolj, še gorkeje. Vlažne njegove oči so se uprle v razpelo v kotu, in v njih se je brala zahvala, vroča in prisrčna, kakor more biti le zahvala starčeva...

Ganjena je stala dobra mati Resnikova, ko je gledala svojega sivega, starega očeta. In molče sta zrla tudi otroka. V srcih jima je pa vzdrtelo nekaj mehkega, blaženega, kakor spoštovanje do tega dedka.

„Res, nisem mislil, da bom še doživel današnji dan.“ In dedek je spet obmolnil. Radost mu je sijala iz oči, tista tiha zadovoljnost je ležala v potezih njegovega razoranega lica.

„Ej, in danes grem, da Boga počastim, da se mu zahvalim za vse... No, otroka, pojdimo in se pripravimo! Lepo bo danes, lepo... Boš videl, Stanko!“ —

Glasno so zvonili zvonovi in njih pešem se je ralivala čez množico, ki je z radostnimi srci hitela v božji hram. In ta pesem je drhtela nad množico, kakor bi jo bila pozdravljala... Pomlad je dihala čez širno zemljo in pomlad je cvetela tudi v srcih, tudi v dušah. Marsikateremu starcu se je orosilo oko, s smehljajočimi obrazi so zrli možje; a otroci, polni tiste razkošne, kipeče radosti, so nosili snopiče zelenja, pomešanega s cvetjem. Med zelenjem so žarele oranže, tako vabljivo so žarele, kakor tam doli na solnčnih južnih vrtovih. Povsod dih blagodejne pomladi...

In sredi te množice je stopal ded z oljkovo vejico pod pazduho. Ob njegovi strani je nesel Jožek butarico, na drugi strani pa se je držal deda za roko mali Stanko. Šli so med drugimi; dečka sta gledala tiste lepe oranže med zelenjem, ki so se jima sladko, ljubeznivo smehljale, gledala sta jih in se čudila... Dedu pa je ležal neki čuden, resnobnomehek izraz na obličju. Ah, morda se je zamislil v svetopisemske dogodke, morda so odplavale njegove misli tja v solnčno jutrovsko deželo, tja pod skrivnostipolno Oljsko goro, v tisti čas, ko je jezdil na žrebetu Sin božji... Morda je bil zatopljen v svete spomine in odtod resnobnomehki izraz na njegovem licu.

Vedno bolj so se bližali Gospodovemu hramu, vedno glasneje so doneli zvonovi.

„Hej, oče, greste tudi vi?“ — Starec se je predramil.

„Tudi jaz grem, tudi. He, he, čudno, kaj ne? Prej bi bili mislili, da pojden pod zemljo, kakor pa, da še dočakam. Pa sem vendar dočakal, Bogu hvala!“ In dedek se je smehljajal...

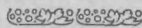
Vstopili so v cerkev.

Praznično je bilo v cerkvi. Vse v zelenju, kakor da je dihnila pomlad tudi v svetišče. Belkaste meglice kadila so plule nad zelenjem, nad množico ljudi, kakor da je razprostiral nevidni angel mehak, belkast pajčolan...

Ljudstvo je molilo. Glasovi pesmi so se razlivali med bučanjem orgelj po cerkvi, nemirno so valovili in se odbijali od mogočnih sten in marmornatih oltarjev. In srca so drhtela ob teh akordih...

Z močnim, svečanim glasom je pel duhovnik. In takrat sta se ozrla Resnikova otroka proti oltarju, tako mehko in blaženo jima je bilo v dušah. A še mehkejše in blaženejše je bilo v duši dedovi... Morda ga ni bilo človeka v celi cerkvi, ki bi bil še presrčneje molil, kakor on, katerega duša bi bila še bolj drhtela v molitvi. Vdano in z vsem srcem je molil, kakor moli starec ob pragu večnosti.

Vekomir.

Na kresni večer.

Tonček je prinesel veliko butaro praproti domov. Tam v logih, kjer raste največja in najlepša, tam jo je natrgal, povezal z jermenom v butaro in jo prinesel na rami domov.

„Si že priden, Tonček,“ so rekli mati. „Potresi praprot po hiši. Ponoči pridejo angelci v hišo, in če ni potresena s praprotjo, ne pustijo nič blagoslova.“ Tako so rekli mati in so odšli pred peč. Tonček pa je potresel praprot po hiši in mislil na angelce, ki pridejo ponoči in blagoslovljajo hišo. Sedel je za peč in se zatopil v sladke, nedolžne misli...

Pa vstopili so dedek, srebrolasi dedek, pa so pohvalili Tončka: „Lepe stelje si napulil, Tonček, si že priden!“

„Zakaj pa se potresajo hiše s praprotjo na kresni večer?“ je vprašal Tonček.

„Zakaj? Zato da se spominjamo sv. Janeza, kako je živel v puščavi ob koreninah — zato se potresa stelja.“

„Zakaj pa zažigajo kresove?“

„Vidiš. Ko so bili naši pradedje še pagani, so praznovali kresni dan in so zažigali kresove v znamenje, da je toplota premagala mraz. Pozneje, ko so pristopili pradedje k pravi veri in so se bojevali s Turki, so zažigali kresove, kadar je prišel siloviti krvolok z ognjem in mečem ropat in pustošit v naše kraje. Nekateri hribje, kjer so zažgali ognje v sili, se še dandanes imenujejo „Grmada“. Od takrat izvira navada, da kurijo kresove.“

„Ali bomo šli gledat, ko bodo kurili kres?“ je zaprosil Tonček. —

„Če boš priden, pa pojdeš z mano na hrib; tam zažgo vedno največjega.“

„Saj bom priden, dedek! Oh, še kaj povejte!“

„Na kresni večer vsa narava oživi. Živali govore, pravijo bajke; listje na drevju šepeta o prihodnosti; trava govori s potokom; hrast se pogo-